

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **J. S.**, zastoupená Mgr. Miroslavem Ševečkou, advokátem, sídlem Banskobystrická 568/157, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, **za účasti: I)** EG.D, a.s., IČO 28085400, sídlem Lidická 1873/36, Brno, **II)** CETIN, a.s., IČO 04084063, sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **III)** ONIV s.r.o., IČO 03511065, sídlem Kohoutova 102/1a, Brno, zastoupená JUDr. Filipem Králíkem, advokátem, sídlem Kobližná 19, Brno, a **IV)** Bytové družstvo Štefánikova 50, IČO 28274237, sídlem Štefánikova 119/50, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. června 2020 č. j. MMB/0224050/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. června 2021 č. j. 62 A 138/2020 - 115,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Osoba zúčastněná na řízení III (dále též „stavebník“), respektive její právní předchůdkyně, podala dne 18. prosince 2017 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Novostavba bytového domu Brno, Ponava, Poděbradova 114“ v katastrálním území Ponava v Městské části Brno-Královo pole (dále jen „stavba bytového domu“ či „umístěná stavba“). Žalobkyně vlastní bytový dům na sousedním pozemku.

[2] Úřad městské části Brno-Královo Pole (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 9. ledna 2019 rozhodnutí o umístění stavby bytového domu pod č. j. BKPI/21144/17/2300/2326/7/Jan. Toto rozhodnutí však žalovaný rozhodnutím ze dne 25. července 2019 č. j. MMB/0290312/2019 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, neboť zjistil nedostatky v předložené projektové dokumentaci stavby a v posouzení souladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací (ve vztahu k indexu podlažní plochy) a s požadavky stavebně-technických předpisů (ohledně počtu parkovacích stání).

[3] Stavebník následně na výzvu stavebního úřadu žádost 15. listopadu 2019 doplnil.

[4] Stavební úřad dne 30. ledna 2020 pod č. j. BKPO/2144/17/2300/2326/13/Jan znovu rozhodl o umístění stavby. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti. K námitkám žalobkyně žalovaný konstatoval, že s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, se řízení dokončí podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2017. Žalovaný vyhodnotil, že stavební úřad stavebníka v souladu s právním názorem žalovaného vyzval k odstranění nedostatků žádosti, k vydání rozhodnutí o umístění stavby měl všechny potřebné podklady. Doplnění žádosti nelze považovat za podstatnou změnu ve smyslu § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, která by podléhala povolení stavebního úřadu. Stavební úřad řádně posoudil soulad stavby s platnou územně plánovací dokumentací, index podlažních ploch (IPP) stanovený v územním plánu města Brna je pouze orientační hodnotou. Stavba nevybočuje z parametrů daných okolní zástavbou, má zajištěný normovaný počet parkovacích a odstavných stání. Žalovaný neshledal ani namítané vady stanovisek dotčených orgánů.

[5] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že stavební úřad přezkoumatelně odůvodnil soulad záměru se všemi kritérii stanovenými v § 90 stavebního zákona. V jiném rozhodnutí, na které žalobkyně poukazovala v souvislosti se svým legitimním očekáváním, vycházel žalovaný ze shodných hledisek. Krajský soud též přisvědčil žalovanému, že řízení mělo být dokončeno podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2017. Doplnění žádosti o územní rozhodnutí ze dne 15. listopadu 2019 obsahovalo pouze dílčí změny projektové dokumentace, které z něj ani ve svém souhrnu nečiní novou žádost o územní rozhodnutí (jak krajský soud shrnul, změnami došlo ke snížení počtů bytů a ateliérů a v této souvislosti také došlo ke snížení počtu parkovacích stání, byly provedeny drobné dispoziční změny spočívající ve spojení bytů či ateliérů a změně dispozic sklepních kójí, byly odstraněny krajní řady balkónů a zmenšena šířka krajních řad okenních otvorů směrem do vnitrobloku). Ustanovení § 41 odst. 8 správního řádu dopadá zejména na rozšíření žádosti, o které však v projednávané věci nešlo, dílčí úpravy žádosti tak, aby stavebník dostal požadavkům stavebního úřadu, jsou naopak zcela běžné. Změny projektové dokumentace nemohly zasáhnout do práv žalobkyně, byla s nimi ještě před vydáním územního rozhodnutí řádně seznámena. S ohledem na rozhodné znění stavebního zákona nepotřeboval stavební úřad závazné stanovisko orgánu územního plánování. Orientační charakter IPP vyplývá přímo z přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech územního plánu města Brna, podle níž je třeba zhodnotit místní poměry, což stavební úřad učinil v dostatečném rozsahu. Umístěvaná stavba nebude na první pohled narušovat charakter okolní zástavby a nelze *a priori* dovozovat nepřiměřený zásah do užívání sousedních nemovitostí. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní negativní dopady stavby, její obecné námitky vyvrátil již žalovaný. Stejně tak se žalovaný alespoň obecně zabýval použitelností závazných stanovisek na upravenou projektovou dokumentaci. Krajský soud s ním souhlasil, že změny v projektové dokumentaci nebyly tak rozsáhlé, aby vyžadovaly

pokračování

aktualizaci závazných stanovisek. Stavební úřad mohl nutnost aktualizace stanovisek posoudit sám, aniž se musel obracet na dotčené orgány. Kladné závazné stanovisko orgánu památkové péče bylo vydáno k revidované projektové dokumentaci. Neuvedení závazných stanovisek, která neobsahovala žádné podmínky pro umístění stavby, ve výroku územního rozhodnutí žalobkyni nijak nezkrátilo na právech.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Na úvod uvedla, že stavebník již zahájil realizaci stavby. Při bouracích a výkopových pracích byl poškozen a ohrožen stěžovatelčin bytový dům a autorizovaný inženýr pro statiku a dynamiku staveb potvrdil nedostatečnost projektového řešení a zabezpečení stavby.

[7] Stěžovatelka namítla, že poté, co žalovaný zrušil první územní rozhodnutí a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, podal stavebník dne 15. listopadu 2019 zcela novou žádost o vydání územního rozhodnutí, která měla být projednána podle stavebního zákona ve znění účinném od 1. ledna 2018. Stavební úřad si tedy měl vyžádat závazné stanovisko orgánu územního plánování k souladu záměru s územním plánem města Brna a s cíli a záměry územního plánování. Krajský soud účelově vyjmenoval pouze některé změny projektové dokumentace a vynechal další zásadní změnu, a to zcela nové řešení 1. podzemního podlaží stavby v podobě nového řešení a způsobu zabezpečení celé velké stavební jámy v bezprostředním dotyku s bytovým domem stěžovatelky. Došlo tedy k zásadní změně původního řešení stavby, která se přímo dotýkala práv stěžovatelky. Stěžovatelka je přesvědčena, že pokud by byla změna žádosti řádně projednána podle § 41 odst. 8 správního řádu, nedošlo by k ohrožení statiky jejího bytového domu. Nesouhlasí s posouzením změny projektové dokumentace jako s pouhým zúžením původní žádosti.

[8] Již zmíněná absence závazného stanoviska orgánu územního plánování je dle názoru stěžovatelky závažná i s ohledem na nedodržení regulativu IPP. Stěžovatelka poukázala na zhoršení podmínek pro využívání jejího bezprostředně sousedícího bytového domu v důsledku nadměrného objemu a výšky umístěné stavby, které překračuje limit IPP. Stavba se nachází ve stabilizované zástavbě v centru Brna, kde je dlouhodobý problém s nedostatkem parkovacích míst. Jakékoli zahušťování obytné zástavby tento stav prokazatelně zhoršuje. IPP je v tomto směru zásadním limitem, jehož překročení nutně znamená negativní zásah do ustáleného stavu bydlení a využívání stávajících staveb. Správní orgány ani krajský soud nezdůvodnily, proč bylo v tomto případě možné překročit IPP, pouhý poukaz na orientační charakter tohoto regulativu považuje stěžovatelka za nedostatečný. Žalovaný navíc v jiném obdobném případě přistupoval k IPP zcela odlišně, čímž založil legitimní očekávání stěžovatelky. Není rozhodné, že šlo pouze o jeden případ a nikoli o ustálenou praxi.

[9] Stěžovatelka dále zpochybnila závěry krajského soudu ohledně použitelnosti původních závazných stanovisek na upravenou projektovou dokumentaci. Znovu poukázala na zásadní změnu v řešení velké stavební jámy, v jejímž důsledku měl stavební úřad požádat dotčené orgány o vydání nových závazných stanovisek. Trvá též na tom, že i ta stanoviska, která neobsahovala žádné podmínky pro umístění stavby, měla být uvedena ve výroku územního rozhodnutí. Poukázala na to, že proti samotnému odůvodnění správního rozhodnutí není přípustné odvolání, přičemž předmětem odvolání mohla být právě absence podmínek v závazných stanoviscích.

[10] Stěžovatelka ke kasační stížnosti přiložila dokument nazvaný Odborná pomoc – vyjádření statika, vyhotovený autorizovaným inženýrem Ing. R. M., a kopii části dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby.

[11] V průběhu řízení stěžovatelka předložila rozhodnutí žalovaného ze dne 6. srpna 2021 č. j. JMK 117611/2021, kterým bylo prohlášeno za nicotné rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství ze dne 23. září 2020 č. j. MMB/0382221/2020, jímž bylo vydáno povolení k nakládání s povrchovými vodami v rámci stavby bytového domu a stavební povolení k provedení stavby retenční nádrže srážkových vod s řízeným odtokem do kanalizace. Stěžovatelka se domnívá, že toto rozhodnutí zcela potvrzuje její argumentaci. Územní rozhodnutí vychází ze závazného stanoviska, které mylně uvádí, že retenční nádrž je vodní dílo, přičemž stěžovatelka od počátku tvrdila, že nakládání s povrchovými vodami není dostatečně vyřešeno, což přímo ohrožuje její stavbu. V předcházejícím řízení došlo k závažným procesním vadám, které mají vliv na zákonnost vydaného územního rozhodnutí, jež bylo vydáno bez potřebného podkladu. Stěžovatelka proto žádá, aby Nejvyšší správní soud zohlednil prohlášení nicotnosti rozhodnutí vodoprávního úřadu. Dále uvedla, že podala podnět ke zrušení závazného stanoviska odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství Magistrátu města Brna, které bylo součástí koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Brna, jež bylo podkladem pro vydání územního rozhodnutí.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud vypořádal žalobní námitky přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem, přičemž stěžovatelka neuvádí žádné nové skutečnosti, které by závěry krajského soudu vyvracely.

[13] Osoba zúčastněná na řízení III (stavebník) považuje kasační stížnost za šikanózní výkon práva, stěžovatelka se jejím prostřednictvím snaží dosáhnout převodu bytových jednotek v novostavbě na svého manžela, se kterým má stavebník dlouhodobě spory. Stěžovatelka je jediná z vlastníků nemovitostí sousedících s pozemky, na něž byla umístěna stavba, která má něco proti stavebně technickému řešení stavby. Projektová dokumentace byla řádně posouzena se závěrem, že splňuje požadavky stavebního zákona. Předložené vyjádření Ing. R.M. je pro projednávanou věc zcela bez významu, pouze opakuje neprokázaná tvrzení stěžovatelky. Stavebník stěžovatelce žádnou škodu nezpůsobil. Stěžovatelka neustále prezentuje svůj pohled na věc odlišný od názoru žalovaného a krajského soudu, kteří se s jejími námitkami přezkoumatelným způsobem vypořádali. Změny projektové dokumentace byly pouze drobné, některé z nich byly navíc provedeny na žádost stěžovatelky a jejího manžela. Objem, výška a šířka stavební jámy zůstaly v upravené projektové dokumentaci stejné jako v té původní. Není rozhodné, že krajský soud výslovně nezmínil všechny dílčí změny projektové dokumentace, zřejmě je posuzoval komplexně. IPP je pouze orientační, navíc ani bytový dům stěžovatelky tento regulativ nerespektuje. Rozhodnutí, která na podporu svých tvrzení stěžovatelka cituje, byla vydána za odlišných skutkových okolností.

[14] Další osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[15] Dne 26. listopadu 2021 obdržel Nejvyšší správní soud urgenci vydání rozhodnutí ze strany stěžovatelky, která uváděla, že požádala o povolení obnovy stavebního řízení, žalovaný je však zcela nečinný. Dle názoru stěžovatelky postupuje účelově a snaží se umožnit stavebníkovi realizovat stavbu na základě nezákonného stavebního povolení. Stavebník nedodrží zákonné podmínky pro výstavbu. Stěžovatelka ke svému podání přiložila několik fotografií stavby a kopii urgency ve věci obnovy řízení, kterou zaslala žalovanému (včetně doručenky).

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

pokračování

[17] Prohlášení nicotnosti rozhodnutí vodoprávního úřadu (viz bod [11]) v tomto řízení nelze nijak zohlednit. Toto rozhodnutí bylo vydáno až po přezkoumávaném rozhodnutí žalovaného, nebylo jeho podkladem a nemá s ním přímou souvislost. Tvrzení stěžovatelky, že podporuje její setrvalou argumentaci, že stavebník nemá řádně vyřešeno nakládání s povrchovými vodami, nekoresponduje s obsahem spisu – žádné takové námitky stěžovatelka v územním řízení ani v žalobě neuplatnila. Proto nemůže být relevantní ani následný podnět ke zrušení stanoviska vodoprávního úřadu, které bylo součástí koordinovaného závazného stanoviska žalovaného. Zákonnost tohoto podkladu by sice správní soudy mohly posuzovat s ohledem na § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), avšak jen k *žalobní námitce*, kterou stěžovatelka neuplatnila.

[18] Stěžovatelka v žalobě neuváděla nic ani o novém řešení stavební jámy, rozdílů v upravené projektové dokumentaci oproti původní žádosti o územní rozhodnutí spatřovala pouze v novém řešení velikostí a členění bytů včetně změn jejich počtu, řešení a změně počtu navrhovaných komerčních ateliérů, řešení a změně počtu parkovacích ploch, změně dispozic sklepních kójí v 1. PP a 1. NP, odstranění původně řešených balkónů fasád a změně krajních řad okenních otvorů (bod 15 žaloby). Krajskému soudu, který je vázán žalobními body (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tedy nelze vytýkat, že se touto otázkou nezabýval. V řízení o kasační stížnosti je proto tato námitka nepřipustná, neboť stěžovatelka ji neuplatnila, ač mohla, v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Krom toho jde o výhrady, které se vztahují ke stavebně technickému aspektu stavby, což je předmětem stavebního povolení, nikoli územního rozhodnutí, a není zřejmá věcná souvislost těchto výhrad s námitkami vůči územnímu rozhodnutí, resp. hlediskům pro umístění stavby.

[19] Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet ani k vyjádření Ing. R. M., které stěžovatelka předložila až v řízení o kasační stížnosti (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Toto vyjádření se navíc týká spíše podmínek pro provádění stavby; i problémy s výkopovou jámou zmiňovalo v souvislosti se stavebním povolením, nikoli územním rozhodnutím, s předmětem tohoto řízení tedy přímo nesouvisí.

[20] I žádost o povolení obnovy řízení, kterou stěžovatelka zmínila ve svém posledním podání vůči soudu, je novotou, ke které nelze přihlížet (viz posledně citované ustanovení, jakož i § 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nadto není, zřejmé, v jakém směru by tuto skutečnost měl při svém rozhodování zohlednit. Má-li stěžovatelka za to, že je žalovaný v řízení o žádosti o povolení obnovy řízení nečinný, může využít prostředky na ochranu před nečinností podle § 80 správního řádu, popřípadě podat žalobu na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s.

[21] V rámci vypořádání kasačních námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval povahou podání stavebníka ze dne 7. října 2019 (doručeného stavebnímu úřadu dne 15. listopadu 2019). Dle stěžovatelky toto podání bylo buď novou žádostí (a stavební úřad tak měl postupovat podle stavebního zákona ve znění účinném od 1. ledna 2018), nebo změnou obsahu původní žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu, které podléhalo povolení stavebního úřadu.

[22] První z těchto alternativ nelze přisvědčit. Podle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu. Pojetí podání stavebníka ze dne 7. října 2019 jako nové žádosti by tomuto pravidlu odporovalo. Podání je označeno jako doplnění původní žádosti, což je sice zavádějící, neboť obsahově jde skutečně o změnu (podáním nebyla původní žádost doplňována o něco, co chybělo v původní žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, resp. podle obdobného § 86 odst. 5 stavebního zákona v relevantním znění), nicméně podstatné je, že z názvu ani obsahu nelze dovodit, že by šlo o žádost novou. Navíc stavebník toto podání učinil na výzvu stavebního úřadu k „doplnění“ žádosti. Bylo by absurdní, kdyby stavebník

vyhověl výzvě k odstranění (nápravě) obsahových nedostatků žádosti o územní rozhodnutí a stavební úřad takový úkon překvapivě vyhodnotil jako novou žádost.

[23] Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že žalovaný řízení správně vedl podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2017 (viz čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb.).

[24] Podle § 41 odst. 8 správního řádu lze požádat o povolení změny obsahu podání pouze do vydání rozhodnutí. *Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podatelé broží vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4*, které žadateli umožňuje zúžit předmět žádosti nebo ji vzít zpět.

[25] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. července 2008 č. j. 2 As 27/2008 - 57, č. 1883/2009 Sb. NSS, vyplývá, že účelem citovaného ustanovení je zajistit, aby účastníci řízení zahájeného na žádost (odlišní od žadatele) věděli, co je předmětem tohoto řízení, a mohli v něm účinně hájit svá práva. V rozsudku ze dne 6. května 2015 č. j. 3 As 2/2014 - 30 Nejvyšší správní soud uvedl, že změnou obsahu podání ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu je především rozšíření předmětu žádosti či taková změna, která dosavadní obsah žádosti v podstatném rozsahu nahrazuje obsahem novým. Zatímco zúžení předmětu žádosti či její zpětvzetí je výlučným právem žadatele, o rozšíření žádosti je třeba požádat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. července 2016 č. j. 10 As 199/2015 - 67 a ze dne 14. srpna 2014 č. j. 10 As 126/2014 - 59).

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že v projednávaném případě nešlo o rozšíření předmětu žádosti nebo o její změnu v podstatném rozsahu, pro které by byl nezbytný souhlas stavebního úřadu ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu. Nadto postup podle § 41 odst. 8 správního řádu nemá zpravidla místo tam, kde dochází k obsahové úpravě žádosti na výzvu správního orgánu; bylo by totiž nelogické, pokud by správní orgán nejprve vyzval účastníka řízení k takové úpravě žádosti a poté, co účastník této výzvě vyhověl, ještě následně zvažoval, zda takový postup vůbec připustí. Dílčí zásahy do projektové dokumentace v územním řízení tak, aby vyhověla požadavkům stavebního zákona, dotčených orgánů či účastníků řízení dotčených stavebním záměrem, lze akceptovat ve světle základních zásad činnosti správních orgánů, zejména zásady procesní vstřícnosti podle § 4 odst. 1 *in fine* správního řádu, samozřejmě pokud (při mnohosti účastníků správního řízení s rozdílnými zájmy) taková vstřícnost vůči jednomu z nich nejde na úkor procesních práv ostatních účastníků řízení.

[27] V této souvislosti lze poznamenat, že i kdyby byla na místě aplikace § 41 odst. 8 správního řádu, nevydání usnesení o povolení změny obsahu podání nemá samo o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (viz již citovaný rozsudek č. j. 10 As 199/2015 - 67). Jak již bylo uvedeno, účelem citovaného usnesení je především zajistit, aby měli všichni účastníci řízení přehled o jeho předmětu a mohli hájit svá práva. V tomto směru však stěžovatelka nebyla nijak zkrácena. Jak zcela správně poznamenal i krajský soud, všichni účastníci územního řízení (tedy i stěžovatelka) byli o doplnění žádosti vyrozuměni a mohli se s ním seznámit.

[28] Nejvyšší správní soud dále posoudil soulad stavby bytového domu s územním plánem města Brna, přesněji řečeno otázku překročení IPP.

[29] Dle přílohy č. 1 k obecně závazné vyhlášce č. 2/2004 o závazných částech územního plánu města Brna vyjadřuje IPP míru stavebního využití území prostřednictvím přípustného počtu m² hrubé podlažní plochy na 1 m² základní funkční plochy.

pokračování

[30] Jak uvedl již krajský soud, z přílohy k územnímu plánu města Brna zároveň vyplývá, že vypočtená hodnota IPP pro výstavbu v plochách stávající zástavby má při aplikaci na jednotlivých pozemcích orientační charakter s tím, že při povolování jak výstavby v prolukách, tak nástaveb a přístaveb stávajících objektů nesmí objem povolované stavby narušit charakter okolní zástavby (daný převládajícími půdorysnými rozměry staveb, počtem nadzemních podlaží a způsobem zastřešení včetně eventuálního podkroví) a zhoršit podmínky pro využívání sousedních nemovitostí.

[31] Krajský soud s odkazem na správní rozhodnutí uvedl, že se vypočtená hodnota IPP pro základní stabilizovanou plochu bez započtení plochy určené pro vybudování stavebního záměru z čísla 1,2 zvýšila na číslo 1,3 hodnoty IPP se započtením plochy projednávaného záměru (výpočet stavebníka pracuje s přesnějšími hodnotami 1,190 a 1,279, tj. s rozdílem 0,089, s tím, že celková plocha území, v němž byl IPP vypočítán, činila 14736 m² a plocha pro vybudování stavebního záměru 664 m²; pozn. NSS). Konstatoval současně, že se stavební úřad řádně zabýval i tím, zda stavba bytového domu – slovy územního plánu města Brna – nenaruší charakter okolní zástavby či nezhorší podmínky pro využívání sousedních nemovitostí. Z toho je zřejmé, že stavební úřad a žalovaný neodkazovali pouze na orientační charakter IPP; stěžovatelka ostatně sama v kasační stížnosti předeslala, že o orientačním charakteru IPP není sporu. Stěžovatelka proti tomu namítá, že „překročení“ IPP (proti jeho výpočtům nenamítala nic), přesněji zvýšení IPP, nebylo řádně a přesvědčivě odůvodněno a že stavba bytového domu zhorší podmínky pro užívání její nemovitosti. S výjimkou obecného nedostatku parkovacích stání v centru Brna (k čemuž je nutno podotknout, že stavební záměr počítá s dostatečným počtem parkovacích stání, respektive stěžovatelka netvrdí opak) však neuvedla, v čem konkrétně. Stavební úřad se i touto otázkou zabýval, přičemž ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem nezaznělo ze strany stěžovatelky nic, co by otřásl jeho závěrem, že stavba bytového domu je v souladu s územním plánem města Brna. Závěru krajského soudu, jakkoli spoře odůvodněnému, proto Nejvyšší správní soud nemůže nic vytknout.

[32] Stěžovatelka v žalobě citovala rozhodnutí žalovaného ze dne 4. června 2020 č. j. MMB/0214851/2020 a dovozovala z něj, že žalovaný v jiné obdobné věci dospěl k závěru, že záměr nelze umístit právě s ohledem na „překročení“ IPP. Nejvyšší správní soud nicméně souhlasí s krajským soudem, že stěžovatelka toto rozhodnutí interpretuje chybně. Klíčovým závěrem žalovaného totiž bylo, že tehdy posuzovaný záměr nerespektoval funkční a prostorové podmínky územního plánu (tuto pasáž zvýraznila sama stěžovatelka), avšak nikoli jen pro zvýšení IPP, ale též proto, že by objem přístavby překročil 50 % původního objemu stavby (což je další z regulativů míry stavebního využití vymezený přílohou č. 1 k územnímu plánu města Brna), a pravděpodobně i z nějakých dalších důvodů („na základě výše uvedeného“), které stěžovatelka do citace v žalobě nezahrnula.

[33] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud správně dovodil, že stavební úřad řádně posoudil soulad stavby s vydanou územně plánovací dokumentací i s cíli a úkoly územního plánování [§ 90 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona]. Stěžovatelka sice obecně namítala, že jsou jeho závěry nedostatečné a nepřezkoumatelné, avšak podle všeho jen proto, že s nimi nesouhlasila. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudcích ze dne 28. února 2017 č. j. 3 Azs 69/2016 - 24 či ze dne 27. září 2017 č. j. 4 As 146/2017 - 35, nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat.

[34] Ani závěr krajského soudu, že stavební úřad mohl vycházet ze závazných stanovisek vydaných před doplněním žádosti o územní rozhodnutí, jelikož nedošlo k zásadním změnám projektové dokumentace, stěžovatelka nijak konkrétně nezpochybnila.

[35] Nejvyšší správní soud proto jen stručně uvádí, že za situace, kdy změna projektové dokumentace v průběhu územního řízení reflektovala právě požadavky dotčených orgánů a dalších účastníků řízení (především stěžovatelky, respektive jejího manžela) a kdy stěžovatelka přesvědčivě neuvedla, že šlo rozšíření či významnou změnu původního stavebního záměru, nebylo nutné automaticky vyžadovat aktualizovaná stanoviska dotčených orgánů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. června 2019 č. j. 10 As 224/2018 - 56, „bylo by v příkrém rozporu se zásadou ekonomie řízení mechanicky předkládat všem dotčeným orgánům každou sebemenší změnu či úpravu (ale též opravu) původní projektové dokumentace, a to jen a pouze proto, aby se k takové dílčí úpravě dokumentace vyjádřily. Je naopak *odpovědností* stavebního úřadu vyhodnotit stavebníkem předloženou změnu původní (dotčenými orgány již hodnocené) projektové dokumentace. Pokud dospěje k závěru, že se jedná o změnu nikoliv nepodstatnou (tj. ne o změnu marginální či kosmetickou), musí dotčené orgány opět požádat o vydání stanovisek. Stavební úřad nesporně disponuje dostatečnou odborností, aby mohl posoudit, jak významná je konkrétní změna předloženého projektu. Nic mu přitom nebrání, aby se v případě jakýchkoli pochybností (v souladu se zásadami součinnosti a dobré správy) dotázal dotčeného orgánu, zda je – s ohledem na navrhované změny – potřebné mu předložit pozdější (upravenou) projektovou dokumentaci k vyhotovení nového stanoviska.“

[36] V projednávaném případě stavební úřad shledal, že upravená projektová dokumentace se od té původní neodlišovala natolik, aby to vyžadovalo nová stanoviska dotčených orgánů, a žalovaný i krajský soud s ním souhlasili. Jelikož stěžovatelka neuvedla žádnou konkrétní změnu projektové dokumentace – s výjimkou nepřípustného, a vpravdě velmi obecného tvrzení o novém řešení velké stavební jámy (viz výše bod [18]) – nemůže být její námitka úspěšná.

[37] Nejvyšší správní soud souhlasí i se závěrem krajského soudu, že nezahrnutí závazných stanovisek, která pro umístění stavby nestanovila žádné podmínky, do výroku územního rozhodnutí, nezakládá samo o sobě jeho vadu. Ze žádného právního předpisu (§ 68 odst. 2 správního řádu, § 92 stavebního zákona) totiž nevyplývá, že by výrok rozhodnutí podmíněného závaznými stanovisky musel tato stanoviska vyjmenovávat. Podle § 9 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, musí rozhodnutí o umístění stavby obsahovat pouze *podmínky uvedené v závazné části závazného stanoviska dotčeného orgánu, popřípadě vyplývající z výsledku řešení rozporů*. Z toho *a contrario* vyplývá, že pokud dotčený orgán v závazné části závazného stanoviska nevymezí žádné podmínky pro umístění stavby, obsah závazného stanoviska se do výroku rozhodnutí o umístění stavby nepřebírá. To však samozřejmě neznamená, že obsah závazného stanoviska není pro stavební úřad závazný; pokud by vylučovalo umístění stavby, bylo by třeba žádost o územní rozhodnutí zamítnout – viz § 92 odst. 2 ve spojení s § 90 písm. e) stavebního zákona, respektive § 149 odst. 3 správního řádu ve znění účinném do 31. prosince 2017. Lze tedy říci, že obsah závazného stanoviska se ve výroku územního rozhodnutí vždy alespoň implicitně promítá.

[38] Podobně lze odpovědět i na poslední stěžovatelčin argument, že odvoláním lze brojit jen proti výroku správního rozhodnutí, nikoli proti jeho odůvodnění (§ 82 odst. 1 správního řádu). Předmětem odvolacích námitek totiž může být právě skutečnost, že ve výroku územního rozhodnutí něco chybí (například podmínka pro umístění stavby). Pokud má účastník řízení za to, že územní rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno a žádost měla být zamítnuta, bude logicky napadat výrok o umístění stavby. V rámci odvolání pak může tvrdit, že důvodem nezákonnosti územního rozhodnutí je nezákonné či nesprávné závazné stanovisko, což povede k přezkumu

pokračování

závazného stanoviska orgánem nadřízeným tomu, který závazné stanovisko vydal (§ 149 odst. 4 správního řádu ve znění účinném do 31. prosince 2017, respektive odst. 7 ve znění účinném nyní). Nelze tedy tvrdit, že absence výslovné zmínky o některém ze závazných stanovisek ve výroku územního rozhodnutí jakkoli zkracuje procesní práva stěžovatelky.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 5 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jim vznikly nějaké náklady, ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu